

РЕШЕНИЕ

№ 30618

гр. София, 02.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 18.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **1538** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на М. Г. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] чрез адв. Л. Г. със съдебен адрес [населено място] [улица] ет.9 ап.15 срещу ЗПАМ № GRAM 1258951 от 16.01.2026г ,издадена от Д. З. на дл.мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР , с която е наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС,до решаване на въпроса с отговорността , но не повече от 18м“ ,съгл.чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Поддържа се, че не са налице фактическите основания за издаването ѝ, доколкото се твърди , че жалбоподателката никога не е употребявала наркотични вещества и на конкретната дата 15.01.202г , когато е реализирала ПТП също не била под въздействието на метамфитамина ,какъвто резултат бил отчетен при проведения полеви тест.Позовава на лабораторен резултат от Лаборатория Р., изготвен на следващия ден след проверката. Искане се отмяна на ЗПАМ № GRAM 1258951 от 16.01.2026г ,издадена от Д. З. на дл.мл.автоконтрольор в отдел ПП при СДВР и присъждане на разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя излага допълнителни съображения досежно твърдяната незаконосъобразност на заповедта. Представя постановление на СРП за прекратяване на досъдебно производство на престъпление по чл.343б ал.3 от НК. Претендира се отмяна на оспорената заповед и адвокатско възнаграждение.

Ответникът не се явява и не изпраща представител. С писмени бележки от 15.04.2026г се изразява становище от процесуален представител на ответника за неоснователност на

жалбата.Излагат се бланкетни мотиви , които наред с това не касаят конкретния случай ,тъй като се сочи ,че теста е отчел наличие на кокаин ,каквито констатации в ЗПАМ липсват.

Претендира се юрисконсулско възнаграждение и бланкетно се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е заявила становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В ЗППАМ е посочено, че срещу жалбоподателката М. Г. Н. с ЕГН [ЕГН] е съставен Акт за установяване на административно нарушение №3248208 , за това, че на 15.01.2026 г. в [населено място] управлява личния си автомобил О. К. с раг. [рег.номер на МПС] по ул.Т. К. с посока на движение от ул.Л. А. към ул.Г. Ш. ,като на ул. Н. К. – Ч. е тествана за употреба на алкохол и наркотични вещества с техническо средство DrugTest 5000 с фабричен № DRRN-0017 с проба № 470 в 23.25 ч , при което се установило ,че водачката управлява МПС след употреба на метамфетамин.

Издаден бил талон за изследва № 299752 и връчени 7 бр. холограмни стикера със същия номер за ВМА.

В ЗППАМ е възприето, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, поради което на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето свидетелството за управление на МПС №[ЕИК] на жалбоподателя. Заповедта е връчена на 16.01.2026 г.

В съдебно заседание от 18.06.2026г е представено постановление за прекратяване на наказателно производство от 21.04.2026г по ДП № 9225/2025г по описа на 04 РУ –СДВР ,пр.пр. № 2214/2026г по описа на СРП. Видно от същото е ,че изготвената от ВМА химико-токсикологична експертиза с № И-2737/18.03.2026г не констатира присъствието на каквото и да било наркотично вещество или алкохол в кръвната проба от Н..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед №8121з-163/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, директорът на СДВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ.

Със Заповед №513з-12086 / 14.10.2025 г директорът на СДВР е определил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП. Представена е и заповед № 513з-9615/13.09.2024г , видно от която издателя на заповедта е заемал длъжността младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В тази връзка съдът намира, че процесната ЗППАМ е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му.

На основание чл. 170, ал. 3 АПК, съдът е указал доказателствената тежест на страните, като съобразно ал. 1 административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В тежест на жалбоподателя е да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Юридическият факт, въз основа на който е упражнена компетентността на органа да издаде процесната заповед, е управление на МПС след употребата на наркотични вещества или техни аналози. Видно от приложения талон за изследване и справка от направената проба, при проверката на място е бил отчетен положителен резултат за метамфетамин.

Няма спор между страните, че поради причинено на същата дата ПТП от жалбоподателката по повод на което е извършено тестването за алкохол и наркотици и на двамата водачи, участници в ПТП-то е било образувано досъдебно производство за престъпление по чл.343б ал.3 от НК. Преди това с мотивирана резолюция № 26-4332-M000062/20.01.2026г на Началник група в СДВР е прекратено на основание чл.54 ал.1 т.9 от ЗАНН административно-наказателното производство по Акт за установяване на административно нарушение №3248208 и преписката е изпратена в СРП.Именно анализа на кръвната проба във ВМА е релевантна за форирание на правните изводи на съда, а не приложените от жалбоподателката такива, извършени в период значително след първоначалното тестване с техническо средство DrugTest 5000 с фабричен № DRRN-0017.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

С оглед разпределението на доказателствената тежест и представените от страните доказателства не се установява жалбоподателят да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган.

Следователно, така посоченото фактическо основание за издаване на Заповедта, не отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че на посочената в заповедта дата и час жалбоподателката е управлявал МПС, след употреба на наркотични вещества - метамфетамин.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателката е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния закон. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. Ето защо, обжалваната заповед следва да бъде отменена.

В обобщение на горното съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна, а жалбата на М. Г. Н. е основателна. По делото е представен договор за правна помощ и съдействие за платено от жалбоподателката адв.възнаграждение в размер на 440 евро, а от контролния лист на стр.54 от делото се установява, че е заплатена от нея и държавна такса в размер на 5.11 евро, поради което общия размер на разходите по делото е 445.11 евро, които следва да се възложат в тежест на ответника. Не е налице основание за редуциране на адв.възнаграждение на адв. Г., с оглед

направеното бланкетно възражение от проц.представител на ответника в писмените му бележки.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд
София – град, III отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ЗПАМ № GRAM 1258951 от 16.01.2026г ,издадена от Д. З. на дл.мл.автоконтрольор в
отдел ПП при СДВР , с която на М. Г. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] е наложена ПАМ
„временно отнемане на СУМПС,до решаване на въпроса с отговорността , но не повече от
18м“ ,съгл.чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП като незаконосъобразна

ОСЪЖДА СДВР да заплати на М. Г. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] сумата 445.11
евро,представляваща разноски по делото.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: